



subject to the act of a third party while they are placed under the external transit procedure which necessarily entails their being put on the market in the Member State of transit.

However, such external transit does not constitute use of the mark liable to infringe the right of the mark's proprietor to control the putting of the goods in question on the Community market, because it does not imply any marketing of those goods.

Rozsudek Soudního dvoru Evropských společenství z 9. listopadu 2006 ve věci C-281/05 >>

JUDr. Andrea Považanová

Soud uvádí v tomto rozhodnutí, že vlastníci ochranné známky se může bránit nabídce k prodeji nebo prodeji originálních výrobků opatřených ochrannou známkou, které mají celní status nekomunitárních výrobků, pokud k nabízení došlo a/nebo prodej se uskutečnil, v době, kdy se na výrobky vztahuje postup vnějšího tranzitu nebo postup celního uskladnění protože toto nutně má za následek jejich uvedení na trh Společenství.

Z toho vyplývá, že vlastníci ochranné známky může zakázat tranzit přes členský stát, ve kterém tato ochranná známka chrání výrobky opatřené ochrannou známkou, a na které se vztahuje postup vnějšího tranzitu, přičemž jiný členský stát je jejich destinací, kde ochranná známka není chráněna, pouze když tyto výrobky poskytne třetí straně, v době kdy se na ně vztahuje postup vnějšího tranzitu, což nutně znamená jejich uvedení na trh členského státu tranzitu.

Avšak takový vnější tranzit nezpůsobuje užití ochranné známky, jež by mohlo být kvalifikováno jako porušení práva vlastníka ochranné známky kontrolovat uvádění předmětných výrobků na trh Společenství, protože to nemá za následek obchodování s těmito výrobky.

New Construction Act >>

JUDr. Ing. Richard Myslíl



The new Construction Act, No. 183/2006 Coll. is effective as from January 2007, and replaces the former Construction Act, which was in force for, in the Czech Republic conditions, unbelievable 30 years. The new Construction Act brings certain substantial changes consisting in the liberalisation of construction approvals and the use of constructions. The list of constructions that will not require a construction permit or a notifi-

cation is enlarged. Notification has been newly defined, not only by altering the definition of a simple construction itself, but also by varying the procedures to be complied with by developers and Construction Offices. The number of constructions, which will not require construction approval but a notification will suffice has been increased. Many constructions will not even require a notification.

Therefore, new favourable conditions are created for investors, developers and constructors as the whole process will be accelerated, and will support further development in the regions and cities, as well as the construction of new apartments.

A fundamental change in the process of construction is the creation of the position of an authorised inspector. Building constructors will be allowed to sign a contract with an authorised inspector and the inspector will carry out certain tasks related to the approval and the use of constructions. The Construction Offices will therefore not need to exercise certain tasks, which were under the old law their exclusive responsibility. The authorised inspectors will review constructions from the same point of view as would the Construction Offices and will be responsible and liable for their activities. Certain activities exercised in the past by State authorities are therefore privatised, bringing the regulation of construction use and approval further in line with some other member States of the European Union.

Nový stavební zákon >>

JUDr. Ing. Richard Myslíl

1. ledna 2007 nabývá účinnosti nový stavební zákon č. 183/2006 Sb. Nahrazuje tak původní stavební zákon, který platil na české podmínky neuvěřitelných 30 let. Nový stavební zákon přináší některé zásadní změny, spočívající v liberalizaci povolování staveb a jejich užívání. Podstatně rozšiřuje okruh staveb, které nebudou vyžadovat stavební povolení ani ohlášení. Nově je upraven institut ohlášení, a to nejen z hlediska věcného vymezení jednoduchých staveb, ale i z hlediska postupu stavebníka a stavebního úřadu. Podstatně se rozšiřuje počet staveb, které nebudou vyžadovat stavební povolení a postačí jen ohlášení. Rozšiřuje se rovněž okruh staveb, které nebudou vyžadovat ani ohlášení.

Jsou tedy vytvářeny příznivější podmínky pro stavebníky, investory i zadavatele staveb, což přinese zrychlení řízení a podpoří rozvoj regionů a obcí i rozmach výstavby bytů.

Nově se zavádí institut autorizovaného inspektora, který je zásadní změnou v pojetí procesu výstavby. Stavebníci budou moci uzavřít smlouvu s autorizovaným inspektorem, který bude vykonávat některé úkony, které se týkají povolování a užívání některých druhů staveb. Stavební úřady tak nebudou muset vykonávat některé úkony, které jim byly dosud zákonem uloženy. Autorizovaný inspektor bude posuzovat stavby ze stejných hledisek jako stavební úřad a bude za svoji činnost odpovědný.

Prakticky tak dochází k privatizaci některých činností prováděných dříve státními orgány, což je úprava obdobná jako v některých členských státech EU.

Act No. 307/2006 Coll., concerning the European Cooperative Society >>

Mgr. Denisa Skálová



The Act on the European Cooperative Society, which has come into effect on August 18, 2006, confirms another economic subject regulated by the EC laws. It regulates legal relations of the European Cooperative Society in relation to the Council Regulation No. 1435/2003, on the Statute for a European Cooperative Society, and implements the Council Directive 2003/72/EC, which regulates the involvement of employees in the affairs of European Cooperative Societies.

The European Cooperative Society represents the newest supranational business entity within the European Community. The Regulation states that the European cooperative society should have as its principal object the satisfaction of its members' needs or the development of their economic and social activities. The European cooperative society conducts its activities for the mutual benefit of its members so that each member benefits from these activities in accordance with his/her participation.

Zákon č. 307/2006 Sb., o evropské družstevní společnosti >>

JUDr. Denisa Skálová

Zákon o evropské družstevní společnosti, který nabyl účinnosti dne 18. srpna 2006, zakotvuje další z ekonomických subjektů regulovaných právem ES. Upravuje právní poměry evropské družstevní společnosti v návaznosti na nařízení Rady č. 1435/2003, o statutu evropské družstevní společnosti, a zpracovává směrnici Rady č. 2003/72/ES, kterou se upravuje zapojení zaměstnanců do rozhodování o záležitostech evropské družstevní společnosti.

Evropská družstevní společnost představuje nejmladší nadnárodní formu podnikání v rámci Evropských společenství. Nařízením stanoví, že základním účelem evropské družstevní společnosti je uspokojování potřeb jejích členů nebo rozvoj jejich hospodářských a společenských aktivit. Svou činnost vykonává evropská družstevní společnost pro vzájemný prospěch svých členů tak, aby každý člen měl užitek z této činnosti přiměřený míře své účasti.



SPECULUM IURIS

Informační bulletin advokátní a patentové kanceláře Čermák Hořejš Myslíl a spol., Newsletter of Čermák Hořejš Myslíl a spol., Lawyers and Patent Attorneys. Národní 32, 110 00 Prague 1, CZ, phone: +420 296 167 111, fax: +420 224 946 724, e-mail: intelprop@apk.cz, www.cermakhojeshmyslili.cz

RESUME/OBSAH: New Legislation on the Enforcement of Intellectual Property Rights / Nová legislativa v oblasti vymáhání práv z průmyslového vlastnictví / New Labour Code / Nový zákoník práce / New Insolvency Legislation / Nový insolvenční zákon / Judgment of the Court of Justice of the European Communities of November 9, 2006 in case C-281/05 / Rozsudek Soudního dvoru Evropských společenství z 9. listopadu 2006 ve věci C-281/05 / New Construction Act / Nový stavební zákon / Act No. 307/2006 Coll., concerning the European Cooperative Society / Zákon č. 307/2006 Sb., o evropské družstevní společnosti

New Legislation on the Enforcement of Intellectual Property Rights >>

JUDr. Ondřej Čerych



On 26 April 2006, the Act No 221/2006 Coll., on Enforcement of Industrial Property Rights and on the Amendment of the Laws Protecting Industrial (hereinafter referred to as "the Act on

Enforcement of Industrial Property Rights" or just "the Act") came into force.

As its title suggests the Act brought into the existing legal framework a new set of regulations concerning measures, procedures and remedies, i.e. enforcement of intellectual property and industrial property rights (hereinafter the reference to intellectual property shall be meant to include a reference to industrial property), and thus brought the law in line with the EU Directive No 2004/48/EC of the European Parliament and of the Council of 29 April 2004 on the Enforcement of Intellectual Property Rights.

The Act on Enforcement of Industrial Property Rights unites measures, procedures and remedies relating to intellectual property rights, namely: patents, utility models, industrial designs, topographies of semiconductors, appellations of origin and geographical indication and trademarks. At the same time it repealed all those provisions of existing Acts that relate to the enforcement of the above-mentioned intellectual property rights.

The Act introduces a number of modifications to the pre-existing legal framework. The first is the determination of persons entitled to enforce rights to intellectual property (hereinafter referred to as the rightholder). Apart from the holder (owner, proprietor) of the respective intellectual property right, licensees can newly enforce their rights directly. Licensees, however, remain constrained in their enforcement ability, as they require the consent of the intel-

lectual property right holder. This consent is not required if, within one month of the delivery of the licensee's notice of infringement or endangerment of the right, the holder of the right does not itself initiate court proceedings in the matter of infringement or endangerment of the right. The ability to pursue the enforcement of intellectual property rights is finally vested in the collective rights-management bodies, which are regularly recognised as having a right to represent holders of intellectual property rights.

The rights granted by the Act to the rightholder can be divided into two groups: the right of information, and the so-called corrective measures.

The right of information is relatively broad and is described in great detail. A rightholder may request information regarding the origin and distribution networks of the goods or services, which infringe. Such information comprises of, first the information relating to the persons participating in the infringement of the right, secondly of the information concerning the infringing goods or services (quantities produced, manufactured, delivered, received or ordered, as well as the price obtained for the goods or services in question). The above information can be requested from a person, who for reasons of direct or indirect economic or commercial gain: was in possession of infringing goods; or was employing infringing services; or was providing services which were employed to infringe the right; or a person, who was identified by any of the abovedescribed persons as a person participating in the production, processing, storage or distribution of goods or provision of services infringing intellectual property rights. Should a so-mandated person not voluntarily supply the information to the extent demanded by law in a reasonable time period, the rightholder may request the supply of such information in the Court proceedings concerning the infringement of the intellectual property right. The Court shall refuse to grant the order, if such an order would be disproportionate to the seriousness of the infringement or the danger of infringement.

When infringement takes place the rightholder can request the Court to order the cessation of the infringing or

potentially infringing behaviour and the correction of any damage so-caused to the right. The corrective measures are presented in the Act as a non-exhaustive list. They include: recall from the channels of commerce goods infringing or potentially infringing the right; permanent removal or destruction of such goods; and further, the recall, permanent removal or destruction of materials, instruments, tools, and devices designed, intended or used exclusively or predominantly in activities infringing or potentially infringing the given intellectual property right. The rightholder can request the use of such corrective measures on any person whose resources or services are being utilised by another to infringe the rights to intellectual property. The Court shall not order the destruction of infringing goods if there were another way of correcting the infringement, or if that were in disproportion to the level of infringement. Should the corrective measures be directed against goods or items in the possession of third parties the Court shall take into account the interests of such parties, especially if the third party is a consumer or a person acting in good faith. At the request of the infringer the Court may order pecuniary compensation, to be paid to the injured party instead of applying the abovementioned measures, if the infringer acted unintentionally and without negligence, and if execution of the measures in question would cause it disproportionate harm and if pecuniary compensation to the injured party appears reasonably satisfactory. The Act permits the reintroduction of infringing goods into the channels of commerce following the removal of infringing or counterfeit marks, however, only in exceptional circumstances. Finally the Act makes it possible for the Court to permit the rightholder, who succeeded in the defence of its right, to publish the decision at the financial expense of the infringer.

In addition a rightholder has a right to damages, surrender of any unfair profits resulting from the infringement or potential infringement, and also has an entitlement to reasonable satisfaction (compensation) in the case of other than economic damage being established. Reasonable satisfaction may encompass

pecuniary compensation. The Court may, subject to a request, award the compensation for all infringement as a lump sum, which must equal at least double the sum that would usually have been payable for a licence that would have authorised the infringement at the time of the infringement. Or if the infringer

acted unintentionally and without negligence infringed the right, the lump sum awarded shall equal the value of a licence that would have been usual at the time of the infringing. When determining the level of pecuniary compensation, the Court shall have regard to all the relevant circumstances of the case, such as prejudicial economic and commercial effects on the interests of the rightholder including the loss of profits, the unfair profits of the infringer, and other commercial aspects, such as for example moral prejudice caused to the rightholder.

Finally the Act revises the jurisdiction of the Court in relation to issues of intellectual property rights, when it states that the City Court in Prague:

a) determines as a court of first instance on claims arising in the field of intellectual property law, and on claims of potential infringement of rights of intellectual property, and claims of unfair profits obtained at the expense of the rightholder, and on claims based on Part 1 of this Act;

b) determines as a court of first instance for the Czech Republic, claims in relation to Community trademarks as required by section 92 of Council Regulation (EC) No 40/94 of 20 December 1993 on the Community trade mark;

c) determines as a court of first instance, claims in relation to Community (industrial) designs as required by Council Regulation (EC) No 6/2002 of 12 December 2001 on Community designs; and

d) reviews final decisions of the Office of Industrial Property, as part of the Administrative Law process.

The major part of the Act on Enforcement of Industrial Property Rights has commenced as of 26 May 2006, with the exception of the provisions relating to the jurisdiction of the City Court, which commence on 1 January 2008.

The new legal framework for the enforcement of intellectual property rights appears to be a more comprehensive and comprehensible framework than the pre-existing model. Despite that it does raise questions, which can only be resolutely settled by the Court through its decisions.

Nová legislativa v oblasti vymáhání práv z průmyslového vlastnictví

JUDr. Ondřej Čerych

Dne 26.5.2006 nabyt účinnosti zákon č. 221/2006 Sb., o vymáhání práv z prů-

myslového vlastnictví a o změně zákonů na ochranu průmyslového vlastnictví (dále „zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví“ nebo jen „zákon“).

Jak napovídá již název zákona, přinesl tento právní předpis do právního řádu České republiky novou právní úpravu prostředků k vymáhání práv z průmyslového vlastnictví, a to v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2004/48/ES ze dne 29. dubna 2004 o vymáhání práv duševního vlastnictví.

Zákon o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví upravuje jednotné prostředky právní ochrany průmyslových práv, tedy patentů, užitných vzorů, průmyslových vzorů, topografií polovodičových výrobků, označení původu a zeměpisných označení a ochranných známek. Současně zrušuje veškerá ustanovení zákonů upravujících jednotlivě výše uvedené práva průmyslového vlastnictví týkající se vymáhání těchto práv.

Zákon obsahuje celou řadu odlišností od dosavadní právní úpravy. První významnou novinkou je stanovení okruhu osob, které jsou oprávněny k vymáhání průmyslových práv. Vedle vlastníka nebo majitele příslušného průmyslového práva nyní může průmyslové právo vymáhat rovněž nabyvatel licence. Nabyvatel licence je však ve vymáhání práva k průmyslovému vlastnictví přece jen poněkud omezen; může tak učinit jen se souhlasem vlastníka či majitele práva. Souhlas se ale nevyžaduje, jestliže ve lhůtě jednoho měsíce od doručení oznámení nabyvatele licence o porušení či ohrožení práva nezhájil vlastník či majitel práva soudní řízení ve věci porušení či ohrožení tohoto práva sám. Oprávnění k vymáhání práv duševního vlastnictví má konečně i profesní organizace ochrany práv, která je řádně uznávána v zemi původu jako organizace oprávněná zastupovat vlastníky či majitele práv průmyslového vlastnictví.

Práva, která přiznává zákon oprávněné osobě, lze rozdělit do dvou skupin: na právo na informace a na tzv. opatření k nápravě.

Právo na informace je poměrně široké a je upraveno velice podrobně. Oprávněná osoba může požadovat informace o původu a distribučních sítích zboží či služeb, kterými je její právo porušováno. Tyto informace se týkají jednak osob participujících na porušení práva, jednak samotného závadného zboží nebo služby (údaje o vyrobeném, zpracovaném, dodaném, skladovaném, přijatém nebo objednaném množství a o ceně obdržené za dané zboží či služby). Uvedené informace lze podle zákona požadovat po osobě, která za účelem přímého či nepřímého hospodářského nebo obchodního prospěchu držela zboží nebo užívala služby, po osobě, která za uvedeným účelem poskytovala služby užívané při činnostech porušujících právo, nebo po osobě, jež byla některou z výše uvedených osob označena jako osoba účastníci se výroby, zpracování, skladování nebo distribuce zboží či poskytování služeb porušujících průmyslové právo. Není-li povinnými osobami informace v zákonem stanoveném rozsahu poskytnuta dobrovolně v přiměřené lhůtě, může se jí oprávněná osoba domáhat u soudu v rámci řízení

o porušení práva. Soud však takový návrh zamítne, pokud by poskytnutí informace bylo v nepoměru k závažnosti ohrožení či porušení práva.

Došlo-li k neoprávněnému zásahu do práv, může se oprávněná osoba domáhat u soudu toho, aby se porušovatel zdržel jednání, jímž dochází k porušení nebo ohrožení práva, a aby následky takového ohrožení nebo porušení práva byly odstraněny. Způsoby odstranění těchto následků uvádí zákon v demonstrativním výčtu. Patří mezi ně stažení výrobků porušujících nebo ohrožujících právo z trhu, trvalé odstranění nebo zničení takových výrobků a stažení, trvalé odstranění nebo zničení materiálů, nástrojů a zařízení určených nebo používaných výlučně nebo převážně při činnostech porušujících nebo ohrožujících dané průmyslové právo. Uvedených nároků se může oprávněná osoba domáhat rovněž vůči každému, jehož prostředky či služby jsou užívány jinou osobou k porušování práv. Zničení výrobků však soud nenařídí, jestliže by porušení práva mohlo být odstraněno jinak a zničení bylo nepřiměřené tomuto porušení. Pokud budou opatření k nápravě směřovat proti věcem, které nejsou ve vlastnictví porušovatele práva, soud přihlédne k zájmům třetích osob, zejména spotřebitelů a osob jednajících v dobré víře. Soud navíc může na návrh porušovatele práva nařídít namísto výše popsaných opatření zaplacení peněžního vyrovnání oprávněné osobě, avšak pouze v případě, kdy porušovatel nevěděl ani nemohl vědět o protiprávnosti svého jednání, jestliže by mu tato opatření způsobila nepřiměřenou újmu a pokud se peněžní vyrovnání s oprávněnou osobou jeví dostatečným. Zákon připouští i odstranění označení nebo padělané ochranné známky z výrobků před jejich uvedením na trh, avšak jen ve výjimečných případech. Zákon konečně stanoví, že oprávněné osobě, jejímž návrhu bylo vyhověno, může soud přiznat právo uveřejnit rozsudek na náklady porušovatele.

Oprávněná osoba má dále právo na náhradu škody, vydání bezdůvodného obohacení, které získal porušovatel v důsledku ohrožení nebo porušení práva, a na přiměřené zadostiučinění, byla-li zásahem do průmyslových práv způsobena nemajetková újma. Přiměřené zadostiučinění může spočívat i v peněžitém plnění. Soud může na návrh stanovit výši všech vyjmenovaných peněžitých nároků paušální částkou nejméně ve výši dvojnásobku licenčního poplatku, který by byl obvyklý při získání licence k užívání průmyslového práva v době neoprávněného zásahu do něj, resp. ve výši obvyklého licenčního poplatku, pokud porušovatel nevěděl ani nemohl vědět, že svým jednáním porušuje cizí práva. Při rozhodování o peněžitých nárocích přihlédne soud ke všem odpovídajícím okolnostem, jako jsou například nežádoucí hospodářské důsledky včetně ztráty zisku, které oprávněná osoba utrpěla, k neoprávněným ziskům porušovatele práva a případně i k jiným hospodářským hlediskům, jako je například morální újma způsobená

on expected income of the debtor in the coming five years and his real income for the past three years. The debtor must then pay instalments over five years to unsecured creditors. The level of payments must equal at least that amount, which would have been preferentially available to the creditors had a decision and an order been made in their favour without the discharge. The discharge from debts is decided by a vote of the creditors and the Court will issue a resolution in which the petition will be approved or dismissed.

The new Act is a substantial change in many respects and will require that entrepreneurs, Courts and bankruptcy administrators be well prepared to apply it. The commencement of this legislation was therefore postponed until 1 July 2007.

Nový insolvenční zákon

JUDr. Ing. Richard Myslík

Pod č. 182/2006 Sb. byl vydán nový zákon o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), který od 1.7.2007 nahradí původní zákon o konkursu a vyrovnání č. 328/1991 Sb. Původní nedokonalá právní norma prošla celkem 30 změnami a měla celkem 73 paragrafů. Nový zákon upravuje tuto složitou problematiku podstatně detailněji, o čemž svědčí i to, že má celkem 434 paragrafů. Zatímco podle původního zákona bylo konkursní řízení spíše řízením likvidačním a případů soudního vyrovnání bylo velmi málo, nový zákon odstraňuje tyto nedostatky a upravuje řešení úpadku třemi způsoby, tj. konkursem, reorganizací a oddlužením.

Nově je definován úpadek tak, že dlužník má více věřitelů a peněžité závazky po dobu delší než 30 dnů po lhůtě splatnosti a současně tyto závazky není schopen plnit. Toto vymezení se nazývá legislativní zkratka „platební neschopnost“. Zákon definuje i neschopnost dlužníka plnit své závazky, a to jako zastavení plateb v podstatné části peněžitých závazků nebo neplnění závazků po dobu delší než 3 měsíce po lhůtě splatnosti. Další definicí neschopnosti dlužníka plnit své závazky je nemožnost dosáhnout uspokojení splatných peněžitých pohledávek výkonem rozhodnutí nebo exekucí, popř. neplnění povinnosti dlužníka předložit seznam majetku, závazků, věřitelů, zaměstnanců nebo listin, dokládajících úpadek nebo hrozící úpadek.

Insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo zvýhodněn.

Další novinkou je vztah insolvenčního zákona k občanskému soudnímu řádu nejen pro insolvenční řízení, ale i pro incidenční spory, kdy občanský soudní řád je používán přiměřeně.

Nově je upraveno postupování pohledávek, kdy o záměně věřitele v konkursu rozhoduje konkursní soud.

Radikální změnou je změna seznamu insolvenčních správců, který nyní vede Ministerstvo spravedlnosti ČR, namísto jednotlivých soudů. Správce konkursní podstaty vybírá předseda soudu a věřitelé mají vliv

na osobu správce po ustavení věřitelského výboru.

Nově se zavádí insolvenční rejstřík vedený Ministerstvem spravedlnosti. Doručování se nyní děje až na výjimky pouze vyvěšením na úřední desce soudu a zveřejněním v insolvenčním rejstříku.

Insolvenční řízení je zahájeno zveřejněním v insolvenčním rejstříku. Tuto skutečnost se tedy mohou kterékoli osoby dovědět, zatímco dosud neexistovala možnost dovědět se o tom, zdali byl na někoho podán návrh na prohlášení konkursu, nebo nikoli. Zveřejnění zahájení insolvenčního řízení musí být provedeno do dvou hodin poté, co došel návrh.

Pokud podává insolvenční návrh věřitel, musí současně připojit přihlášku své pohledávky, což dosud byly dva odlišné časové okamžiky. Pokud podává návrh dlužník, musí současně doložit, zda chce svůj úpadek řešit oddlužením nebo reorganizací a podat příslušný návrh.

Zcela novým institutem je moratorium, které navrhuje dlužník – podnikatel. Může tak učinit do 7 dnů po podání insolvenčního návrhu. Hlavním účinkem moratoria je, že po jeho dobu trvání nelze vydat rozhodnutí o úpadku.

Zákon ukládá provádět přezkumná řízení nejpozději do 2 měsíců po uplynutí lhůty pro přihlášení pohledávky, zatímco dosud žádná lhůta neexistovala.

Nově se připouští započtení vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele, jestliže jsou splněny zákonné podmínky, zatímco dosud započtení nebylo po prohlášení konkursu možné.

Incidenční spory jsou nyní vyhrazeny pouze krajským soudům a je jasné řečeno, že nemohou být projednávány v rozhodčím řízení.

Zajištění věřitele se uspokojí přednostně ze zajištěného majetku, a to v plné výši, zatímco dosud měli zajištění věřitelé právo pouze na 70% výtěžku zástavy a zbývající částka byla rozdělována mezi ostatní věřitele. Nyní tedy ostatní nezajištění věřitelé nedostanou ze zástavy nic, což zřejmě povede k omezení jejich aktivit v konkursním řízení a neochotě podávat návrhy v případech, kdy dlužník veškerý svůj majetek zastavil.

Nově se v zákoně objevuje velmi výrazná sankce u přihlášených pohledávek, které budou zjištěny ve výši méně než 50% přihlášené částky. Věřiteli, který takovou pohledávku přihlásí, insolvenční soud uloží zaplatit ve prospěch konkursní podstaty částku, o kterou přihlášená pohledávka převýšila rozsah zjištěné pohledávky. Jedná se tedy o velice zásadní ustanovení, o jehož smysluplnosti lze pochybovat u sporných pohledávek.

Nově se stanoví detailnější povinnosti dlužníka ke spolupráci při zjišťování majetku.

Podrobněji je rovněž řešena právní úprava neúčinných právních kroků, kdy o neúčinnosti se bude rozhodovat výhradně žalobou insolvenčního správce a neúčinné mohou být kroky, ke kterým došlo v jednorozhodnutí ode dne, kdy nastaly účinky rozhodnutí o úpadku. Neúčinné budou právní kroky bez přiměřeného protiplnění, zvýhodňující, popř. úmyslně zkracující majetek dlužníka.

Zcela novým prvkem je reorganizace, která bude moci být navržena v případě, že za poslední účetní období předcházející insolvenčnímu návrhu dosáhl obrát dlužníka nejméně 100 mil. Kč a dlužník zaměstnával nejméně 100 zaměstnanců v hlavním pracovním poměru. Tímto ustanovením se nově zavádí možnost provozovat dále podnik, především podle vzoru zákonů v USA. Zákon stanoví povinnost připravit reorganizační plán s podrobnými náležitostmi. Pokud je reorganizační plán schválen, dostává dlužník opět oprávnění nakládat se svým majetkem a obnovuje se funkce valné hromady nebo jiného orgánu majitelů.

Dalším novým prvkem je oddlužení, které lze navrhnout dlužníkům, kteří nejsou podnikateli, tedy u fyzických osob. Tímto způsobem se navrhuje řešit především narůstající počty předlužených fyzických osob, způsobených spotřebními a hypotečními úvěry. Návrh musí obsahovat údaje o očekávaných příjmech dlužníka v následujících 5 letech a jeho příjmech za poslední 3 roky. Dlužník pak musí splácet splátky po dobu 5 let ve stejném rozsahu, v jakém mohou být při výkonu rozhodnutí nebo při exekuci uspokojeny přednostně pohledávky. O způsobu oddlužení hlasují věřitelé a soud vydá rozhodnutí, kterým návrh schválí nebo zamítne.

Nový zákon je tedy zásadní změnou v mnoha směrech, která bude vyžadovat, aby se podnikatelé, soudy i správci konkursních podstat včas připravili, aby bylo možné podle něj postupovat. Proto byla účinnost odložena na 1. 7. 2007.

Judgment of the Court of Justice of the European Communities of November 9, 2006 in case C-281/05

JUDr. Andrea Považanová



In its decision the Court states that a trade mark proprietor can oppose the offering for sale or the sale of the original goods bearing a trade mark and having the customs status of non-Community goods, when the offering is

done and/or the sale is effected while the goods are placed under the external transit procedure or the customs warehousing procedure and this necessarily entails their being put on the market in the Community.

Consequently, it follows that a trade mark proprietor can prohibit the transit through a Member State, in which that trade mark is protected, of goods bearing the trade mark and placed under the external transit procedure having another Member State as their destination where the trade mark is not so protected, only if those goods are

oprávněně osobě porušovatelem.

Zákon konečně nově upravuje působnost soudu ve věcech průmyslového vlastnictví, když stanoví, že Městský soud v Praze

a) rozhoduje jako soud prvního stupně ve sporech o nárocích vycházejících z průmyslového vlastnictví, o nárocích z ohrožení a porušení práv z průmyslového vlastnictví a o nárocích na vydání bezdůvodného obohacení získaného na úkor toho, komu svědčí práva z průmyslového vlastnictví, a o nárocích podle části první tohoto zákona,

b) rozhoduje v České republice jako soud prvního stupně pro ochranné známky Společenství podle čl. 92 Nařízení Rady Evropských společenství č. 40/1994 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství,

c) rozhoduje v České republice jako soud prvního stupně pro (průmyslové) vzory Společenství podle nařízení Rady (ES) č. 6/2002 ze dne 12. prosince 2001 o (průmyslových) vzorech Společenství,

d) přezkoumává pravomocná správní rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví v rámci správního soudnictví.

Převážná část zákona o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví nabyla účinnosti datem jeho vyhlášení, tj. dne 26. května 2006, pouze ustanovení upravující působnost Městského soudu v Praze nabude účinnosti až dne 1. ledna 2008.

Nová právní úprava vymáhání práv z průmyslového vlastnictví se jeví jako ucelenější a přehlednější, než úprava předchozí. Přesto však vyvolává některé otázky, které může uspokojivě zodpovědět pouze soudní rozhodovací praxe.

New Labour Code >>

JUDr. Michal Hanko



Effective from January 1, 2007, the Act No.262/2006 Coll., the new Labour Code has come into effect. After 41 years and numerous amendments it replaces the previous Labour Code. The passing of the new Labour Code was

no easy task as the left-wing political parties had to push the legislation through the senate, which was dominated by the right-wing parties, and even had to challenge the veto of the President of the Republic. The opponents of the new legislation contend that it will not bring more flexibility into employment relations and that it further strengthens the role of trade unions.

At first glance it appears that the new Labour Code does not bring substantial changes and that most provisions were carried over from the old legislation. However, such impression - although generally correct - can in certain cases prove to be misleading and we definitely recommend that you do not rely on the knowledge of the previous Labour Code, which you may have acquired in the course of the last few years. On occasion the adopted changes are in the detail, which as a result requires heightened diligence when

applying the new regulation.

From the legislatively technical point of view the new Labour Code does not only replace the old Code, but it also replaces several other employment law Acts and Regulations, such as the Act No. 1/1992 Coll. on Wages, Act. No. 119/1992 Coll. on Reimbursement of Travel Costs, Government Directive No. 108/1994 Coll., which included more detailed regulation of certain Labour Code provisions and Government Directive No. 303/1995 Coll. on the Minimum Wage. This makes the application of employment legislation easier as there will no longer be a need to search in as many Acts and Regulations as previously. On the other hand, any further changes, for example in the level of the minimum wage, must in the future be passed by Parliament and not just adopted by the government. The old procedure was much more practicable and less complicated.

The most substantial development is that in relation to certain issues (e.g. legal acts, representation, unjust enrichment) the new Labour Code references to the general regulation contained in the Civil Code. This, however, sometimes creates results, which were obviously not anticipated at the drafting stage of the new legislation - as for example it becomes possible to agree on the grounds for a withdrawal from an employment contract.

Unlike the old Code the new Labour Code makes it possible to agree on an arrangement of rights and/or obligations in the employment law relationship that departs from the formerly mandatory position set by the Code, unless to do so is expressly prohibited by the Code or the nature of the provision being departed from implies that deviation is not possible. However, the general restrictions together with the specific restrictions contained in the Code keep the scope for departure from the Code's provisions very narrow and from a practical point of view the change does not represent any substantial development; the Labour Code still remains quite rigid and inflexible.

The new Code has also introduced the so-called "accounts of the working time" as a completely new institute; they shall enable a more flexible distribution of working time. The new Labour Code also contains a precise definition of the so-called "dependent activity." This definition is crucial for assessing whether a natural person may work for an employer as a contractor (freelancer) (and not be subject to the Labour Code) or whether the work must be performed in an employment relationship subject to the Labour Code.

One of the publicly most discussed novelties is the change of approach to trade unions in cases where there is more than one trade union active among the employer's workforce. If such trade unions cannot reach agreement on a common approach, the employer is now entitled to enter a collective agreement with that trade union, which has the highest number of members as employees of the employer.

Last but not least, the completely new regulation of serving of documents should be mentioned. Pursuant to the old Labour Code there were no special rules for delivery or service of documents by the employee on

the employer. The employee could effectively have delivered them to the employer in any suitable way, at any time and at any place for service to have taken place. The new Labour Code contains detailed directions on delivering and serving of documents on the employer by the employee, which may complicate the situation for the employee, in particular if the employer declines confirming the receipt of a document. The procedure of delivery and serving of documents by the employer on the employee has also been amended.

It may be concluded that while the new Labour Code introduces a few improvements to a large extent it only conserves the pre-existing status quo and unfortunately it also contains a number of legislative errors. We do not expect any substantial impact of the new legislation on the labour market.

Nový zákoník práce >>

JUDr. Michal Hanko

Dne 1. ledna 2007 nabývá účinnosti zákon č. 262/2006 Sb., nový zákoník práce. Nahrazuje po 41 letech a po množství novelizací předcházející zákoník práce. Legislativní procedura přijímání nového zákoníku práce nebyla jednoduchá, když ho levicové strany prosadily přes odpor Senátu, který je ovládaný stranami pravicovými, a dokonce přes veto prezidenta republiky. Kritici nové úpravy tvrdí, že nepřinese více flexibility do pracovněprávních vztahů a že dále posiluje roli odborů.

Na první pohled se zdá, že nový zákoník práce nepřináší žádné podstatné změny a že většina ustanovení byla převzata z původní úpravy. Avšak takový dojem - ačkoli je z velké části správný - může být v určitých případech zavádějící, a proto rozhodně nedoporučujeme spoléhat se na znalosti stávajícího zákoníku práce, které jste mohli nabýt v průběhu posledních let. Někdy jsou změny pouze detailní, což může klást zvýšené požadavky na pečlivost při aplikaci nové úpravy.

Z legislativně technického hlediska nový zákoník práce není pouze nahrazením předcházejícího zákoníku práce, avšak nahrazuje také několik dalších zákonů a podzákoných norem v oblasti zaměstnanosti, jako např. zákon č. 1/1992 Sb. o mzdě, zákon č. 119/1992 Sb. o cestovních náhradách, vládní nařízení č. 108/1994 Sb., kterým se provádí zákoník práce a některé další zákony, a vládní nařízení č. 303/1995 Sb. o minimální mzdě. To by mělo usnadnit aplikaci pracovněprávních předpisů vzhledem ke skutečnosti, že nebude nutné hledat v tolika zákonech a podzákoných normách, jako tomu bylo doposud. Na druhou stranu, jakékoli další změny např. ohledně výše minimální mzdy budou muset být v budoucnosti přijaty parlamentem a nikoli pouze na úrovni vlády, což bylo mnohem praktičtější a méně komplikované.

Nejpodstatnější změnou však je, že ohledně určitých záležitostí (např. právní úkony, zastoupení, bezdůvodné obohacení) nový zákoník práce odkazuje na obecnou úpravu obsaženou v občanském zákoníku. To však má někdy důsledky, které zřejmě nebyly při přípravě textu nové úpravy zamýšleny - jako např. možnost dohodnout se na důvodech odstoupení od pracovní smlouvy.

Na rozdíl od původního zákoníku práce umožňuje nový zákoník práce dohodnout odchýlnou úpravu práv a povinností v pracovněprávních vztazích, jestliže to zákon výslovně nezakazuje nebo z povahy příslušného ustanovení nevyplývá, že se od něj není možné odchýlit. Tato obecná omezení spolu s dalšími zvláštními omezeními však ponechávají pouze velmi úzký prostor pro odchýlnou úpravu a z praktického hlediska se nejedná o žádnou podstatnou změnu, zákoník práce je i nadále poměrně rigidní a nepružný. Jako zcela nový institut byla zavedena tzv. konta pracovní doby, která mají umožnit pružnější rozvržení pracovní doby. Nový zákoník práce také obsahuje přesnou definici tzv. závislé činnosti. Tato definice je zásadní pro posouzení, zda fyzická osoba může pro zaměstnavatele vykonávat činnost v obchodněprávním vztahu anebo zda práce má být vykonávána v pracovněprávním poměru podle zákoníku práce.

Jednou z nejvíce diskutovaných změn na veřejnosti je změna přístupu k odborovým organizacím v případě, že u zaměstnavatele je činná více než jedna odborová organizace. Pokud odborové organizace nedosáhnou dohody o společném postupu, je zaměstnavatel oprávněn uzavřít kolektivní smlouvu s tou odborovou organizací, která má u zaměstnavatele nejvyšší počet zaměstnanců.

V neposlední řadě by měla být zmíněna také zcela nová úprava doručování. Podle dosavadního zákoníku práce nebyla stanovena žádná zvláštní pravidla pro doručování písemností zaměstnance zaměstnavateli. Zaměstnanec mohl účinně doručit své písemnosti zaměstnavateli jakýmkoli vhodným způsobem, kdykoli a kdekoli. Nový zákoník práce obsahuje detailní úpravu doručování písemností zaměstnance zaměstnavateli, což v některých případech může komplikovat postup pro zaměstnance, zejména pokud zaměstnavatel odmítne potvrdit převzetí. Také doručování písemností zaměstnavatele zaměstnanci bylo nově upraveno.

Můžeme uzavřít, že nový zákoník práce zavádí několik zlepšení, avšak do značné míry pouze konzervuje dosavadní stav a naneštěstí obsahuje další legislativní chyby. Neocěkáváme žádný podstatný dopad nové úpravy na trh práce.

New Insolvency Legislation >>

JUDr. Ing. Richard Myslík



The new Act on Bankruptcy and the Ways of its Resolution (Insolvency Act), published under No. 182/2006 Coll. will as from 1 July, 2007, replace the former Act on Bankruptcy and Settlement No. 328/1991 Coll. The original imperfect legislation consisting of 73 sections was amended 30 times. The new Act regulates these complicated issues in much more detail; demonstrated by its 434 sections. While under the original legislation bankruptcy proceedings were more akin to a liquidation process and cases of Court-imposed settlements were very few, the new Act remedies

these deficiencies and provides for the resolution of bankruptcy in three ways, i.e. bankruptcy, reorganisation and discharge from debts.

Bankruptcy is newly defined, namely the debtor must have numerous creditors, and financial obligations at least 30 days over their due date, and at that same time the debtor is not in a position to settle these obligations. This definition is termed "payment inability". The Act also defines the "inability of the debtor to abide by its obligations" as a termination of payments on a substantial part of the debtor's financial obligations, or a failure to settle obligations more than 3 months after their due date. Another definition of "inability of the debtor to abide by its obligations" is the impossibility of achieving satisfaction of financial claims by decision enforcement or execution, or non-fulfilment of the duty of the debtor to submit a list of its assets, liabilities, creditors, employees or documents furnishing evidence on bankruptcy or threat of bankruptcy when ordered by the Bankruptcy Court.

Proceedings on insolvency must be conducted so that no party to it will be unjustifiably advantaged or disadvantaged.

Another new element is the relationship of the Insolvent Act to the Code on Civil Procedure. The Act is applied not only to insolvency proceedings, but also to incidental litigation; the Code being applied where and how it is reasonable.

A new provision concerns the assignment of claims. The Bankruptcy Court decides on the replacement of a creditor in bankruptcy proceedings.

A radical change concerns the list of the insolvency administrators, which is now to be kept by the Ministry of Justice, rather than the individual Courts. The Court in each case appoints insolvency administrators but the creditors can, through the creditors' committee, influence the appointment of a different insolvency administrator (subject to Court oversight and approval).

A new creation is the Insolvency Register to be maintained by the Ministry of Justice. Service of process and documents is now (with some exceptions) to be carried out by a mere display on the Court's Official Board and by publication in the Insolvency Register.

Insolvency proceedings are initiated by their publishing in the Insolvency Register. This information has thus become publicly available. Until now it was not possible to learn whether a petition for the declaration of bankruptcy had been submitted against anyone. The disclosure of the initiation of insolvency proceedings must be done within two hours after receipt of the petition.

If creditors submit the insolvency petition they must at the same time attach the registration of their claim, which up to now was done separately. If debtors submit the petition they must at the same time propose whether they want to solve their bankruptcy by debt discharge or reorganisation and submit a motion accordingly.

A completely new institute is a moratorium proposed by a debtor - entrepreneur (a natural person in trade). This may be done within seven days after the submission of the insolvency petition. The main effect of a moratorium is that during its existence no resolution

on bankruptcy can be made.

The Court review proceedings must be conducted within two months after the expiration of the deadline for the registration of claims, no such time limit used to exist.

The new Act allows the set-off of mutual claims of debtors and creditors if conditions of the law are met, while until now set-off after the declaration of bankruptcy was not possible.

Incidental disputes are now reserved only for Regional Courts and they cannot be handled in arbitral proceedings.

Secured creditors will have their claim preferentially satisfied from the secured assets to their full extent. Until now secured creditors had the right to only 70% of the value of the secured assets and the rest was distributed among other creditors. Other unsecured creditors will now receive nothing from the security, which may lead to the reduction of their involvement in bankruptcy proceedings. Unsecured creditors may also be unwilling to file petitions for bankruptcy against their debtor in cases when the debtor secured all its assets.

Newly in the Act, a very severe sanction is introduced for claims that will be confirmed in an amount lower than 50% of the claim presented. The insolvency Court will order the creditor who registered such a claim to pay an amount, being the difference between the value of the registered claim and the value of the verified claim, towards the bankruptcy assets. This is a very substantial provision, the reasonability of which may be doubtful in contestable claims.

The debtors are now under more detailed obligations to co-operate in the identification and declaration of their assets.

The invalidity of past legal actions is regulated in more detail. Validity can only be challenged through a lawsuit initiated by the insolvency administrator as a plaintiff. Actions may be challenged if they take place within one year of the decision on bankruptcy coming into legal effect. Legal actions not supported through appropriate counter-value, or providing advantages, or that deliberately reduce the assets of the debtor; will be declared invalid.

A completely new element is reorganisation. This may be applied for in cases where during the financial period directly preceding the insolvency petition the turnover of the debtor reached at least CZK100million and the debtor employed at least 100 employees in a regular employment relationship. This regulation introduces the possibility that allows the enterprise to operate, attempt to trade out of insolvency, which is based chiefly on the United States legislation. The Act provides for an obligation to prepare a reorganisation plan with detailed provisions. If the reorganisation plan is approved, the debtor obtains the authority to dispose with his property and the authority of the General Meeting or other bodies of the owners is restored.

Another new element is the ability to be discharged from debts. This applies to debtors who are not entrepreneurs, i.e. to natural persons not engaged in trade. This possibility is intended, in particular, for the rising cases of natural persons who are insolvent through excessive consumer credit and mortgage obligations. The petition must contain data